

[Gudiksen.]

uanset om det er retfærdigt eller ikke. Det er meget farligt at komme ind på, og derfor vil jeg gerne henstille til vore udmærkede skatteråd, at de anvender ligningsinspektøren på den plads, hvor han skal være, nemlig som en hjælp for dem. Han skal selvfølgelig også være med til at kontrollere, bruge kontrolloven. Det er givet, det kan vi ikke undvære. Det kan være en meget nyttig institution med ligningsinspektørerne, men de skal stadigvæk først og fremmest være vejledende og hjælpende for skatterådene. Jeg mener, at skatterådene har pligt til at være opmærksom på det forhold. Vi kan ikke undvære kontrolloven, men den skal praktiseres rigtigt.

Med hensyn til lovforslagets § 9 om hustruens underskrift på selvangivelsen må jeg sige, at det er et magert resultat, der er nået. Der er kun blevet det tilbage, at hustruen har ret til at få oplysning om indholdet af selvangivelsen. Det er jo kvindeorganisationerne, der har rejst spørgsmålet om, hvorvidt hustruen skulle medunderskrive selvangivelsen og have samme pligt som manden. Jeg finder, at det er helt urimeligt, at hustruen skal underskrive, dersom det drejer sig om en virksomhed, hvor konen ikke har spor af forstand på de ting, som mandens regnskab drejer sig om. Derimod ville det være en fornuftig foranstaltning, om den selverhvervende hustru skulle afgive selvstændig selvangivelse, og det ville være en virkelig positiv ting.

Nogle steder har konen ret til at kende selvangivelsen; det er selvfølgelig noget, selvom det kun er lidt, og det er meget billigt for den højtærede finansminister at komme om ved. Ministeren er ikke vant til at slippe så billigt som her, hvor han slipper uden spor af vederlag. Men reglen kan medføre visse vanskeligheder, den kan føre hustruen ind i en forfærdelig pinlig situation. Sæt nu, at hustruens skattepligtige indkomst som selverhvervende kvinde har været 6 000 kr. og manden ikke vil vise hende sin selvangivelse, men hun må gå til ligningsmyndighederne for at få den at se. Herved kommer måske den første splitelse i ægteskabet frem, hvis hustruen opdager, at manden ikke har taget hendes fulde indtægt med. Så har den nye bestemmelse sat konen i en pinlig situation. Skal hun melde manden for skattesvig? Det ville jo være det rigtigste, men det kan hun ikke

så godt. Eller skal hun sammen med manden tie stille? Så kommer hun til at gå rundt med en ikke helt god samvittighed. Det er kun et lille eksempel på, at bestemmelsen i virkeligheden ikke er så heldig, som den kunne være. Efter min mening havde det eneste rigtige været at sige, at en hustru med selvstændigt arbejde og selvstændig indkomst skal give selvstændig opgivelse med bindende underskrift og lade den følge med mandens selvangivelse til skattemyndighederne.

Så vil jeg gerne til slut sige til den højtærede finansminister, at også mit parti venter på den store skattereform. Som gammel skattemand forstår jeg nok, at det at lave en skattereform, som skal simplificere det hele og skal virke retfærdigt, er en meget vanskelig ting. Knap nok en specialist kan finde ud af, hvordan skattebyrden i virkeligheden er fordelt med det udviklede skattesystem, vi har, og derfor ved jeg, at det er et mægtigt arbejde for finansministeren og dem, der arbejder med at udarbejde et sådant forslag. Men det glæder mig at høre, at det kommer i denne samling.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget.

M. Sig Steffensen: Det lovforslag, vi behandler her, har fået tilslutning fra alle sider. Der er jo vigtige punkter i det; der er forhøjelsen af lønmodtagerfradraget, som vi finder ganske naturlig, og der er bestemmelsen om, at de, der har etableret sig i tiden fra 1. april 1950 til 1. december 1952, kan få en lettelse. Det er blevet sagt, at den lettelse havde de sikkert fået alligevel. Jeg tror, at det er et problem, som skattemyndighederne har stået overfor i mange år; det virker uheldigt, at mennesker, der er kommet ind i et erhverv og har de store afdragsforpligtelser, ansættes forholdsvis højt i indkomst. Nu er der altså sat denne bestemmelse ind, men man har diskuteret — også i det andet høje ting —, at det, hvis man sætter helt faste rammer på dette område, let kan føre til, at der bliver regnet med, at reglen også bliver gældende for fremtiden. Jeg er tilbøjelig til at mene, at der kan være mulighed for, at det kan få indflydelse på ejendomspriserne, og det var ikke meningen.

Med hensyn til det sidste, der har været nævnt, om hustruen må underskrive sammen med manden, skal jeg sige, at det må